

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7639/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นักโทษชาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 45, ป.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 4, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 38, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 39, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 226/3, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, ป.อ. มาตรา 86

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยซึ่งเป็นนักโทษได้นัดหมายให้บุคคลภายนอกที่เข้ามาเยี่ยมนักโทษให้นำเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์มาส่งมอบแก่จำเลยในเรือนจำ เมื่อจำเลยได้รับโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์แล้วก็ลักลอบนำเข้าแดนตนเองจนถูกจับกุมดำเนินคดีนั้น เมื่อ พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 (เดิม) ที่ใช้อยู่ในขณะจำเลยกระทำความผิด มิได้บัญญัติให้การครอบครองหรือการเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้ามในเรือนจำเป็นความผิด การที่จำเลยครอบครองและเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้าม คือโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์ของกลางที่บุคคลภายนอกนำมาส่งให้ การกระทำของจำเลยเป็นเพียงการผิดระเบียบของเรือนจำ และเป็นเรื่องที่จำเลยอาจต้องรับผิดชอบทางวินัยของผู้ต้องขัง แต่ยังไม่ถือว่าเป็นความผิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ส่วนการที่บุคคลภายนอกลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์อันเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้ามาให้จำเลยในเรือนจำ การกระทำของบุคคลภายนอกย่อมเป็นความผิดฐานนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยกับบุคคลภายนอกเป็นพวกเดียวกันมาก่อน จำเลยเพิ่งรู้จักเมื่อบุคคลภายนอกมาเยี่ยมผู้ต้องขัง และไม่ได้ความว่ามีการวางแผนแบ่งหน้าที่กันกระทำความผิด ทั้งจำเลยต้องขังอยู่มิได้ออกไปนอกเรือนจำ การกระทำของจำเลยจึงไม่อาจเป็นตัวการร่วมกับบุคคลภายนอกได้ แต่ถือว่าจำเลยเป็นผู้ก่อให้เกิดบุคคลภายนอกกระทำการอันเป็นความผิด จำเลยจึงเป็นผู้ใช้ตาม ป.อ. มาตรา 84 ซึ่งเป็นกรณีที่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในชั้นพิจารณาแตกต่างจากคำฟ้องในข้อสาระสำคัญ ย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดไม่ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง การกระทำของจำเลยยังคงถือได้ว่าเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดนั้น ซึ่งศาลมีอำนาจลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนได้แม้โจทก์มิได้กล่าวในฟ้อง เนื่องจากความผิดฐานเป็นตัวการหรือผู้ช่วยยอมนรวมความผิดฐานผู้สนับสนุนด้วยในตัวเอง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและปรับบทให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 4, 38, 39, 45, 58 ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 110/2557 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2557 เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 92 ริมโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อโนเกีย รุ่น x 3 สีขาว จำนวน 1 เครื่อง หูฟังสมอลทอร์ค 1 เส้น และอุปกรณ์สำหรับชาร์จแบตเตอรี่ 1 ชุด ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีหมายเลขคำที่ ย.4333/2545 คดีหมายเลขแดงที่

ย.11986/2545 ของศาลอาญา คดีหมายเลขดำที่ 4514/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 372/2546 ของศาลจังหวัดชลบุรี คดีหมายเลขดำที่ 5380/2559 ของศาลชั้นต้น และคดีหมายเลขแดงที่ อ.303/2560 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (เดิม) จำคุก 9 เดือน เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 12 เดือน คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย.11986/2545 ของศาลอาญา คดีหมายเลขแดงที่ 372/2546 ของศาลจังหวัดชลบุรี คดีหมายเลขแดงที่ 1861/2560 ของศาลชั้นต้น และคดีหมายเลขแดงที่ อ.303/2560 ของศาลชั้นต้น ระบุโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อโนเกีย รุ่น x 3 สีขาว จำนวน 1 เครื่อง หูฟังสมอลทอร์ค 1 เส้น และอุปกรณ์สำหรับชาร์จแบตเตอรี่ 1 ชุด ของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2556 เวลาประมาณ 6.30 นาฬิกา นายสมใจ และนายสนธิรัตน์ เจ้าหน้าที่เรือนจำกลางบางขวาง ปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายควบคุมแดน 3 เข้าตรวจค้นเรือนนอนผู้ต้องขังห้องที่ 31 พบกล่องนมภายในบรรจุโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อโนเกีย รุ่น x 3 สีขาว 1 เครื่อง สายหูฟังโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เส้น และอุปกรณ์สำหรับชาร์จแบตเตอรี่ 1 ชุด ของกลาง คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดหรือไม่ เห็นว่า นายสมใจและนายสนธิรัตน์เป็นประจักษ์พยานในส่วนข้อเท็จจริงที่เข้าตรวจค้นตึกเรือนนอนของผู้ต้องขัง ห้องที่ 31 แล้วพบกล่องนม ซึ่งภายในมีโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ซุกซ่อนอยู่ ซึ่งจุดที่ค้นพบอยู่ใกล้กันกับบริเวณที่จำเลยนอน โดยพยานทั้งสองต่างเบิกความถึงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญได้อย่างชัดเจน เป็นลำดับขั้นตอน ต่อเนื่องเชื่อมโยงกันไม่มีข้อให้พิรุธสงสัย และเป็นการปฏิบัติงานไปตามหน้าที่ของตน เมื่อไม่ปรากฏว่าพยานทั้งสองเคยมีสาเหตุโกรธเคืองใด ๆ กับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระวางสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความใส่ร้ายปรักปรำจำเลยให้ต้องเสียหาย เชื่อว่าเบิกความไปตามความเป็นจริง และเมื่อนายสนธิรัตน์สอบถาม จำเลยให้การรับว่าเป็นของตน จึงมีการดำเนินคดีแก่จำเลยไปตามขั้นตอน โดยไม่เอาผิดต่อผู้ต้องขังอื่น สอดคล้องกันกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลย โดยจำเลยให้การในรายละเอียดไว้ว่า เมื่อประมาณต้นเดือน พฤษภาคม 2556 เวลากลางวัน จำเลยออกไปเยี่ยมญาติจึงรู้จักชายคนหนึ่งไม่ทราบชื่อตัวและชื่อสกุลจริง เข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ไม่ทราบมาเยี่ยมใคร พุดคุยถูกใจกันจึงขอให้ชายดังกล่าวนำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์มาให้จำเลยไว้ใช้ในเรือนจำ ชายดังกล่าวนัดหมายจะนำมาให้จำเลยในวันที่ 20 พฤษภาคม 2556 เมื่อถึงวันนัดหมายเวลาประมาณ 10 นาฬิกา จำเลยออกไปพบตามนัด ชายดังกล่าวมอบสิ่งของตามที่สั่งใส่ถุงพลาสติกมาให้ จำเลยรีบนำกลับเข้าแดนเปิดถุงพลาสติกตรวจสอบดูพบว่า มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อโนเกีย รุ่น x 3 สีขาว 1 เครื่อง สายหูฟังโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เส้น และอุปกรณ์สำหรับชาร์จแบตเตอรี่ 1 ชุด จำเลยจึงเอาใส่ไว้ในกล่องนมที่วางอยู่ข้างที่นอนของจำเลย ซึ่งอยู่บริเวณหน้าห้องขังแต่อยู่ภายในห้องขัง จากนั้นทางฝ่ายควบคุมแดน 3 ให้จำเลยและนักโทษคนอื่นทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยได้บอกกับนักโทษชาย น้อย ไม่ทราบชื่อตัวและชื่อสกุลจริง ที่ถูกคุมขังอยู่ห้องขังเดียวกันกับจำเลยว่ามี

โทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ใช้แล้ว ให้ช่วยหาซิมการ์ดมาให้เพื่อจะนำมาใช้กับโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยจำเลยเล่าให้นักโทษชาย น้อย ฟังว่า มีโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ซุกซ่อนไว้อยู่ในห้องขังของ จำเลย นักโทษชาย น้อย รับปากว่าจะหาซิมการ์ดมาให้ ต่อมาวันที่ 21 พฤษภาคม 2556 เวลาประมาณ 6.30 นาฬิกา ขณะจำเลยอยู่ที่ห้องขังกำลังเล่นโทรศัพท์เคลื่อนที่อยู่นั้นมีเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์หลายคนมาที่ห้องขัง จำเลยจึงรับนำโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ยัดใส่ไว้ในกล่องนมซึ่งวางอยู่ข้างที่นอน แต่ต่อมาถูกเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ตรวจค้นพบ และยึดไว้เป็นของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์เป็นของจำเลยจริง แม้บันทึกคำให้การของผู้ต้องหาจะเป็นพยานบอกเล่า แต่จำเลยได้ให้การถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยไว้อย่างละเอียดชัดเจน ตั้งแต่รู้จักกับบุคคลภายนอกและนัดหมายให้บุคคลภายนอกลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์เข้ามาในเรือนจำ ตลอดจน วัน เวลา สถานที่ และบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ยากที่จะคิดปรุงแต่งขึ้นมาในขณะนั้นทันทีเพื่อตอบพนักงานสอบสวน หากมิใช่ความจริง และเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นภายในเรือนจำ พนักงานสอบสวนมิใช่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ไม่อาจทราบถึงรายละเอียดของวิธีการและบุคคลที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น ทั้งมิได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย จึงไม่น่าจะคิดปรุงแต่งเรื่องราวตามคำให้การนั้นขึ้นมาเพื่อจะปรักปรำจำเลย คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลย เป็นคำให้การที่หนักแน่น มีเหตุผล ดังนี้ เมื่อพิจารณาตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น เชื่อว่าน่าจะพิสูจน์ความจริงได้ จึงเป็นพยานบอกเล่าที่สามารถรับฟังได้ ประกอบพยานหลักฐานอื่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1) นอกจากนั้น โจทก์ยังมีร้อยตำรวจเอกไพรัตน์ พนักงานสอบสวนเบิกความยืนยันว่า พยานแจ้งข้อกล่าวหาจำเลยที่เรือนจำกลางบางขวางว่านำเข้ามา เก็บรักษาไว้หรือรับไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาต แจ้งสิทธิให้จำเลยทราบ จำเลยให้การรับสารภาพ โดยพยานได้อ่านรายละเอียดในบันทึกคำให้การให้จำเลยฟังและให้จำเลยอ่านก่อนลงลายมือชื่อ คำเบิกความของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เป็นประจักษ์พยานในส่วนที่ว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนไว้แล้วโดยชอบ มีการสอบถามจำเลยว่าอย่างไรและจำเลยให้การอะไรบ้าง คำเบิกความของร้อยตำรวจเอกไพรัตน์ นายสมใจ และนายสนธิรัตน์ ตลอดจนของกลางซึ่งค้นพบบริเวณเดียวกันกับที่จำเลยนอนอยู่ ล้วนเป็นพยานหลักฐานซึ่งมีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา และมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานประกอบบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ที่เป็นพยานบอกเล่าเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคสอง พยานหลักฐานทั้งหมดของโจทก์ที่นำสืบมา เมื่อรับฟังประกอบกันแล้วมีน้ำหนักมั่นคง ที่จำเลยนำสืบว่า เหตุที่ลงลายมือชื่อให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เนื่องจากต้องการให้ฟ้องคดีโดยเร็ว และบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนจัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงนำมาให้จำเลยลงลายมือชื่อโดยไม่มีทนายความ และไม่ได้แจ้งสิทธิให้ทราบก่อน เห็นว่า จำเลยตอบโจทก์ถามค้านว่า ในชั้นสอบสวนจำเลยสามารถให้การปฏิเสธได้ แล้วตอบทนายจำเลยถามถึงว่า เหตุที่ไม่ได้ปฏิเสธในชั้นสอบสวนเนื่องจากมีหัวหน้าฝ่ายวินัยยืนอยู่ในขณะสอบคำให้การและกลัวฝ่ายวินัยจะลงโทษ ดังนี้ แสดงว่าพนักงานสอบสวนมิได้มีพฤติการณ์ในการบังคับขู่เข็ญจำเลย และให้อีกาสจำเลยให้การได้โดยอิสระ จำเลยไม่มีเหตุต้องกลัวฝ่ายวินัยลงโทษเพราะให้การต่อหน้าพนักงานสอบสวน หากเจ้าหน้าที่ฝ่ายวินัยปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำเลยก็สามารถร้องเรียนหรือดำเนินคดีเอาผิดแก่

เจ้าหน้าที่นั้นได้ และตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ปรากฏข้อความว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งสิทธิของผู้ต้องหาให้แก่จำเลยทราบไว้แล้ว และสอบถามจำเลยด้วยว่าจะใช้สิทธิข้อใดหรือไม่ นอกจากนั้นยังสอบถามจำเลยว่ามีทนายความร่วมฟังการสอบสวนด้วยหรือไม่ หากไม่มีต้องการให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้หรือไม่ ซึ่งจำเลยได้ตอบพนักงานสอบสวนไว้ว่า จำเลยทราบสิทธิที่แจ้งให้ทราบดีแล้วและไม่ขอใช้สิทธิข้อใดทั้งสิ้น จำเลยไม่มีทนายความและไม่ต้องการให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ โดยจำเลยลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกคำให้การรับรองข้อเท็จจริงตามคำให้การนั้น นอกจากนั้นจำเลยคงอุทธรณ์เพียงว่า การที่จำเลยมีโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์ของกลางไว้ในครอบครองไม่ถือว่าเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ที่ใช้อยู่ในขณะที่จำเลยกระทำความผิด โดยมีโต้แย้งบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่าพนักงานสอบสวนจัดทำขึ้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย มีข้อเท็จจริงไม่ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร จึงฟังได้ว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนไปตามความจริงโดยสมัครใจ พยานหลักฐานของจำเลยที่นำสืบมาไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้พบกับบุคคลภายนอกซึ่งมาเยี่ยมผู้ต้องขัง พูดคุยถูกใจกัน และจำเลยต้องการโทรศัพท์เคลื่อนที่ไว้ใช้ จึงขอให้บุคคลภายนอกช่วยนำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์มาส่งมอบให้แก่จำเลยในเรือนจำ ต่อมาบุคคลภายนอกสามารถลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์ของกลางเข้ามาส่งมอบให้แก่จำเลยในเรือนจำได้ตามที่นัดหมาย เมื่อรับแล้วจำเลยนำกลับไปเข้าแดนตนเองไป จนต่อมาถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ ซึ่งตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ข้อ 127 (9) แก้ไขโดยกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2547) ข้อ 3 กำหนดให้เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น รวมทั้งอุปกรณ์สำหรับสิ่งของดังกล่าวเป็นของต้องห้ามมิให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (เดิม) ที่ใช้อยู่ในขณะที่จำเลยกระทำความผิด บัญญัติว่า "ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ดี หรือบังอาจรับจาก หรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามา หรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใด ๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษ..." บทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้การครอบครองหรือการเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้ามในเรือนจำเป็นความผิด การที่จำเลยครอบครองและเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้าม คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์ของกลางที่บุคคลภายนอกนำมาส่งให้เอาไว้ นั้น แม้เป็นการผิดระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ ก็เป็นเรื่องที่จำเลยอาจต้องรับผิดชอบทางวินัยของผู้ต้องขัง แต่ยังไม่ได้ว่าเป็นความผิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การที่บุคคลภายนอกลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์อื่นเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้ามาให้จำเลยในเรือนจำ การกระทำของบุคคลภายนอกย่อมเป็นความผิดฐานนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นแล้ว ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่าจำเลยเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับบุคคลภายนอกนั้นหรือไม่ เห็นว่า เมื่อจำเลยและบุคคลภายนอกมิได้เป็นพวกเดียวกันมาก่อน เพิ่งรู้จักกันเมื่อบุคคลภายนอกมาเยี่ยมผู้ต้องขัง และไม่ได้ความว่ามี การวางแผนแบ่งหน้าที่กันกระทำความผิดดังกล่าว ทั้งจำเลยต้องขังอยู่มิได้ออกไปนอกเรือนจำ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นตัวการร่วมกันกับบุคคลภายนอกซึ่งเป็นผู้นำโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมอุปกรณ์อื่นเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ แต่ถือว่าจำเลยเป็นผู้ก่อให้เกิดบุคคลภายนอกกระทำการอันเป็นความผิดเช่นนั้น จำเลยจึงเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 ซึ่ง

เป็นกรณีที่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องในข้อ
สาระสำคัญ ย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง แต่การกระทำของจำเลยยังคงถือได้ว่าเป็นการ
สนับสนุนให้บุคคลภายนอกกระทำความผิดฐานนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ จำเลยจึงยังคง
มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดนั้น ซึ่งศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยฐานเป็น
ผู้สนับสนุนได้แม้โจทก์มิได้กล่าวมาในฟ้องด้วยก็ตาม เนื่องจากความผิดฐานเป็นตัวการหรือผู้ใช้
ย่อมรวมความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนด้วยอยู่ในตัวเอง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่
เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและปรับบทกฎหมายที่ถูกต้องได้ ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษา
กลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (เดิม)
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 จำคุก 6 เดือน เพิ่มโทษหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 8 เดือน ลดโทษหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 5 เดือน 10 วัน นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษ
ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย.11986/2545 ของศาลอาญา คดีหมายเลขแดงที่ 372/2546 ของ
ศาลจังหวัดชลบุรี คดีหมายเลขแดงที่ 1861/2560 และคดีหมายเลขแดงที่ 303/2560 ของ
ศาลชั้นต้น ธิบของกลาง

องค์คณะ

ประทีป อ้าววิจิตรกุล · ปกรณ์ วงศาโรจน์ · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/7639/2562>